

nenávidíte, a sice proto, poněvadž máte mé plány, aniž byste o tom sám měl vědomost."

"Jak tomu mám rozumět?" zvolal Bohumil žasná. "Prosím vás, don Pedro, mluvte, abych mohl svou chybu napravit."

"Hraběnka Rosinská vás miluje, a tím jste se stal mým škůdcem," pravil Pedro zasmušilým tonem. "Ta žena je vám s tělem i s duší oddána a ačkoli vy její lásku nikdy opětovati nebudete, jste mi přece velkou překážkou."

"Vy tedy milujete hraběnku Rosinskou!" zvolal Bohumil překvapen. "Vy milujete tu šlechtinou dámu, a ona vaši lásku odmítá?"

"Ano, ona ji odmítá s opovržením!" zvolal Pedro náruživě a počal vypravovati, jak byl on jen z lásky k hraběnce Rosinské za Bohumila život svůj v nebezpečí vydal a jak se mu později tato hraběnka za to odměnila.

"Ještě to musím slyšet!" zvolal Bohumil. "Spravedlivý Bože, ty na mne sesláš těžký trest za hříchy mého otce!"

Zamlčel se na chvíli a pravil pak, obrátiv se k Pedrovi:

"Vy máte vskutku příčinu mne nenávidět, don Pedro, poněvadž se musíte domnívati, že jsem já tím vinnen, že se hraběnka Rosinská zdráhá svou ruku vám dát. Ale ta věc se má docela jinak—já jsem až podnes nevěděl, že jste vy k vůli ní život svůj za mne v nebezpečí vydal a také jsem nevěděl, jak se hraběnka k vám zachová. Proto mám pevný úmysl, bude-li mi to možným, že budu sám o to nalehati, aby vám svůj slib splnila, neboť musela tenkrát vědět, když vám ten slib dávala, že ho také musí splnit."

"Ženská na to nemyslí, kdyby byla sebe lepší," odpověděl Pedro. "Ona něco z lehkomyšlnosti přislíbí a z lehkomyšlnosti to zase odepře a má z toho tím větší radost, čím větší zármutek tím člověku způsobí. Já jsem si kolikrát pomyslel, že Kaminski nezasluhuje, abych ho nenáviděl, ale marně se proti tomu vzpouším. Moje zášť mne přivedla do styku s Marií Belčinskou, jejíž láskou vy vším právem pohrdáte, moje zášť ze mne učinila udavače, neboť jsem to byl já, jenž jsem ty četníky těm polským uprchlíkům na stopu přivedl a jenž jsem byl příčinou, že byli pochytáni."

"Vy jste se téžce proti nám provinil, don Pedro!" zvolal Bohumil jsa hluboce dojat; "ale já vám to odpouštím a nemám proti vám žádného záští, aby byl konečně mezi námi mír a pokoj."

"Mír a pokoj bude mezi námi teprv tenkrát!" zvolal Pedro, "když budete oddán s Marií Belčinskou a já s hraběnkou Rosinskou. V onen den, až bude kněz mému i vašemu sňatku zehnatí, budeme spolu smřeni, dřívě ne, — dřívě nebudete mít ode mne pokoje, za to vám ručím.—Prehnete si kam chcete, my vás všude vypátráme a dovedeme vás zničit, pakli setrváte ve svém vzdoru proti tomu, na čem jsme se ustanovili. Abych vám podal důkaz, že je to mně a hraběnce Belčinské docela lhostejným, pakli odsud přehnete, radím vám, abyste zde u toho doktora aspoň ještě dva dny zůstal a na cestu tu dřívě se nevydal. Na silnici, která vede odsud na rakouské hranice, číhají na vás lidé, kteří jsou od hraběnky Belčinské k tomu najati, aby vás chytili. Ti tam budou čekat ještě dva dny a pak se vrátí zase zpět. Pak teprv budete mít příležitost dostatí přes hranice, ale to vám řeknu již napřed, že nebudete ani tam přede mnou jít."

"Však já se vám dovedu ubránit," pravil Bohumil. "Kdybyste mne sebe déle pronásledoval, přece nade mnou nevítězíte, neboť jsou lidé, kteří nevinně trpí, pod ochranou boží."

"Jen na tu ochranu příliš nespolehejte," usmál se Pedro potupně. "Já jsem zajisté také pravověřící křesťan, ale jsem přesvědčen, že Bůh každému své ochrany neposkytne, kdo se k němu utíká. Proto jest mým heslem: Pomoz si sám a bude ti zpomoženo! A nyní jsme snad spolu již domluvili—co říkáte?"

"Já vám chci jen tolik ještě říci, že budete za několik dní propuštěn na svobodu," odpověděl Bohumil—"a doufám, že se na tom musí mstít nebudete, který vás odsud propustí. Je to člověk, který je mi docela cizím, a který ani neví, proč jste vězněm."

"Já nejsem žádný vrah," namítal don Pedro. "Mám-li co proti komu, postavím se vždy proti němu s otevřeným srdcem, hledím a nevyhýbám se setkání se svými nepřáteli. My se spolu ještě shledáme, hrabě Bohumile Kaminski, kdybyste prehl třeba kraj světa, neboť jest nyní mou hlavní úlohou, abych vás zničil."

Jak se samo sebou rozumí, byl Kaminski touto rozmluvou hluboce dojat—a již neměl ani slov, aby byl mohl Pedrovi na jeho hrozbu ještě něco říci, i odešel od něho s pevnou nadějí, že se s tímto svým nepřitelem již nikdy nesetká.

Venku naň čekal doktor Červinski, kterýž byl celou tu rozmluvu do slova slyšel, a kterýž se nyní vyjádřil, že se nesmí dbáti Pedrovy výstrahy a že se musí ten útěk bez odkladu podniknouti.

"Já myslím, že souspřeženci toho Španěla a hraběnka Belčinská teprv za dva dny sem dorazí," pravil tento starý poctivec. "Když vám tu výstrahu dával, mluvil takovým tonem, že ve mně vzbudil podezření. Proto musíme bez odkladu na cestu se vydati, sice je všecko zmařeno."

Kaminski byl s tímto návrhem tím spíše srozuměn, poněvadž s ním také Jelva souhlasila a proto se vydali hned na tu dalekou cestu.

Starý kočár doktora Červinskiho, v němž byli zapřaženi čtyři silní koně, vyjel o půl noci ze dvora a dvora a dal se po silnici k rakouským hranicím, kamž chtěli asi v pěti nebo v šesti dnech dorazit.

Pedro o tom věděl, že odjeli, neboť viděl z okna, když se konali k tomu odjezdu přípravy a viděl také, když Kaminski, Jelva a doktor do kočáru vsedali.

Zaklel strašně a vrhl se pak na své lože.

Nemohl celou noc usnouti a zlořečil svému osudu, že se mu jeho nepřátelé právě v tu chvíli zase z rukou vyrvali, když myslel, že je má ve své moci.

Za 24 hodin po odjezdu doktora Červinskiho s Bohumilem a s Jelvou, tedy právě zase o půl noci, když veškeré obyvatelstvo Lukovské již dávno spalo a když nebyl již ani ponocný vzhůru, vystoupilo z blízkého lesa asi 20 chlapů, na nichž bylo hned na první pohled viděti, že jsou schopni každého zločinu.

Ti lidé byli vesměs dobře ozbrojeni a jejich velitelem byl muž, v němž poznáváme onoho Jirku, kteréhož jsme před nějakým časem v krémě "u rytířské přilbice" ve společnosti s Vladimírem poznali.

Tento člověk, jenž byl rovněž jako jeho druhové jako nějaký pan-ský služebníč ustrojený, napomenul nyní své lidi, aby se možná v tichosti a v pořádku k té vesnici postupovali a aby vůbec každý jeho rozkaz přísně vykonal.

"Pamatujte, co to bude za následky, pakli se náš plán nezdaří" pravil k nim utlumeným hlasem. "My tím přijdeme o 20.000 rublů a mimo to se ocitíme v nebezpečí, že budeme zatčeni anebo docela postřeleni. Lukovští sedláci nerozumějí žertu, a šlechtné hraběnce Belčinské by to bylo velmi nemilým, kdyby nám Kaminski unikl anebo kdyby nám ho ti sedláci vyrvali."

"Ale jdi napřed, Jirkku!" zvolal jeden z jeho bandy, — "my půjdeme za tebou třeba do pekla. Kaminski nám tak snadno nevyvázne jako ten proklatý Vladimír."

"Nejmenuj již nikdy přele mnou jeho jméno, pakli je ti život život milým!" zvolal Jirka popuzen. "Ten pašouch nás hanebně oklamal a já ho oběsím svou vlastní rukou, jakmile ho dostanu. Jen počkejte, až si pomohu k penězům, pak se bude ten ptáček brzo v mých sítích třepetati. Ale nyní o tom nemluvme a dejme se na pochod!"

Tito lidé byli, jak si může každý domyslet, od hraběnky Belčinské k tomu najati, aby Pedra z toho vězení vysvobodili a Kaminski se zmocnili, neboť byl Pedro po Josefovi ještě před o ljezdem doktora Červinskiho a jeho chráněnců hraběnce Belčinské zprávu zaslal, že se tito k odjezdu chystají.

Stavení doktora Červinskiho se halilo v noční tmě i bylo tam ticho jako v hrobě.

Zádné okno tam již nebylo osvětleno, neboť byli sluhové, jež tam byl jejich pán zůstavil, aby hlídali jeho majetek, již dávno na lože se odebrali a o tom neměli ani tušení, že tam mají dostati takovou nebezpečnou návštěvu.

Doktor Červinski jim byl sice řekl, aby se měli na pozoru a aby toho Španěla dřívě na svobodu nepropuštěli, až teprv za 48 hodin po jeho odjezdu, a proto si naň v tu chvíli nikdo ani nevzpomněl.

Pročez bylo jejich překvapení tím větší, když se najednou strhl v domě povyk a když počali prvnímú čeledínovi, kteréhož tam byli zasti hli smrti vyhrožovati, pakli jim nepoví, zdali je tam jistý vznešený pán bezprávně uvězněn.

"Já nevím o ničem", bědoval sluha a ubezpečoval s ostatní čeledí loupežníky, že v tom musí býti nějaký omyl.

Ale Jirka, jenž měl od hraběnky Belčinské důkladnou instrukci a jemuž hlavně na tom záleželo, aby si zasloužil tu odměnu, která mu byla přislíbena, nedal se tím odbytí a vyhrožoval, že všechny osoby povraždí, které se v čeledníku nalezaly, pakli mu nebude nejdéle za pět minut nejen ten Španěl nýbrž také Kominski vydán, o němž se domníval, že se posud v tom domě nalezá.

Domáci čeledínové byli tedy nuceni jednati proti rozkazu svého pána a udali Jirkovi, v kterém pokoji se Pedro nalezá.

Pedro vyskočil přehvapen, když najednou ozbrojený lid k němu do pokoje vrazil, neboť se v prvním okamžení domníval, že se to naň vyzradilo, jakou úlohu byl při ohledání těch mrtvých hrál a že nyní proň přicházejí, aby jej odvedli do vězení.

Ale brzo nabyl zase klidné mysli, když mu Jirka oznámil, proč tam přichází, a když ho vyzval, aby mu byl k tomu nář omocen, by se mohl hraběte Kaminskiho zmocniti.

Jirka však byl nemálo překvapen, když slyšel, že byl Kaminski před 24 hodinami odejel, a že se budou muset ti zákeřníci za nimi pospíšiti, aby ho dohonili.

"Ku všem dáblům, tedy jsme přece přišli pozdě!" vzkřikl Jirka, uchvácen vztekem. "Na tu zprávu, kterou nám Josef přinesl, dali jsme se hned na pochod, a běželi jsme, že jsme celí upachtění a nyní vidíme, že jsme přišli pozdě! Ale ne, já ho musím přece dostatí — buď živého anebo mrtvého! — Vzhůru, hoší, musíme si zaopatřit koně, kdyby měl stát jeden třeba 10 lidských životů a kdybkehom měli celou tu ves vypáliti! Pojdte za mnou!"